

Vraag 5:

***Ik heb geprobeerd om vrede met God te krijgen,
maar ik ben nog even onrustig als voorheen.***

Misschien heb ik het niet op de goede manier gedaan.

Er is geen 'goede manier' om vrede met God te krijgen. Het hoeft ook niet, al zou u het kunnen. Maar bovendien: u kunt het niet, al wilt u het. Als u vrede met God tot stand zou willen brengen met het oog op uw zonden, zou u moeten voldoen aan alles wat Hij van u kan eisen en zou u Zijn rechtvaardige oordeel moeten ondergaan.

Wie zou durven beweren dat hij dat wel op zich kan nemen? God zij dank dat niemand dat op zich hoeft te nemen. Dat heeft een Ander al gedaan. Christus 'maakte vrede door het bloed van Zijn kruis' (Kol. 1:20). En door de Heilige Geest - Die uit de hemel is neergedaal, gezonden door God, de grote Vrede-Maker - laat de God van de vrede nu vrede door Jezus Christus verkondigen. Door te geloven wat *Hij* heeft gedaan ontvangen wij vrede met God.

'Gerechtigd door het geloof hebben wij vrede met God door onze Heere Jezus Christus' (Rom. 5:1). Velen menen dat zij vrede met God zullen bereiken door iets te doen dat God gunstig zal stemmen, zoals Jakob probeerde de woede van zijn bedrogen broer Ezaü tot bedaren te brengen. Zij hopen dat God, gezien hun verbeterde houding, hun zonden uit het verleden door de vingers zal zien en hun een plaats in de hemel zal geven. Maar is zonde en verzoening van zo weinig betekenis? Het zou niet veel voorstellen als een gebed, een zucht van berouw of een paar tranen de rechtvaardige toorn van God al zouden kunnen stillen. Mensen die dat menen, mogen wel eens bedenken dat zelfs de schuld van een mens tegenover zijn medemens niet betaald kan worden door een simpel excuus of een zucht van bezorgdheid. Zou zo iets dan wél voldoende zijn tegenover God met het oog op een leven vol zonden?

Men denkt daardoor trouwens ook te gering van God, als de God van licht en de God van liefde. Als met de zonde gehandeld moet worden in overeenstemming met *Gods* rechtvaardige eisen, zijn alle tranen van alle mensen die berouw hebben nog totaal onvoldoende. Er is *bloedstorting* nodig, en niet *tranen*. Want 'zonder bloedstorting is er geen vergeving'. Wat is dan het blijde nieuws van het evangelie? Dat 'Christus eenmaal voor de zonden geleden heeft, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18). Let wel, Hij heeft *geleden*, want lijden was het rechtvaardige antwoord op onze zonden.

In plaats van onze daden die ons nooit kunnen aanbevelen in Gods liefde, komt God iets doen waardoor Hij ons Zijn eigen liefde aanbeveelt: 'Maar God bevestigt Zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren' (Rom. 5:8). Als een schuld betaald *moet* worden kan geen oceaan van tranen de rekening vereffenen. Geen spijt over het verleden, hoe oprecht ook, en geen beloften voor de toekomst, hoe ernstig ze ook gemeend zijn, kunnen onze schuld wegnemen. Als de schuldige een vriend had die alles voor hem betaalde zouden alle pogingen om het met de schuldeiser te regelen ophouden.

Ongetwijfeld heeft men gelijk met de gedachte dat er *iets* gedaan moet worden, willen wij met al onze zonden met God in het reine komen. Maar de duivel gaat verder en fluistert ons in dat God hard en veeleisend is en dat wij daarom maar moeten beginnen, hoewel hij heel goed weet dat het evangelie anders luidt! Het is niet: Er moet iets gedaan worden, daarom moet *ik* het doen, maar het evangelie houdt dit in: wat gedaan moest worden *is gedaan* – door *Jezus Christus!* Daarom heeft God Hem uitermate verhoogd. De apostel vestigt onze aandacht op een verheerlijkte Heiland en zegt dan ‘*Hij is onze vrede*’.

En in de hemel verklaren zijn wonden:

Het is volbracht, het werk voor de zonden!

Kunnen wij nog spreken over ‘het in orde maken met God’ als wij kijken naar de verheerlijkte Overwinnaar op de troon?

George Cutting